

Ullas Händelser,

Sann Historia.

Samt

Tina Bedragare

i Stockholm.

Stockholm,

Tryckt hos C. Nyberg, 1818.

Ulla war ej Fröken, blott Mamsell,
Men så skön, som någon halfGudinna.
Wekt war lifwet, handen len och mjäll,
Hwarje ord från flickan, karamell.
Hon war född att endast segrar winna.

Hennes Pappa war en rik Grosför,
Som lät dottern fostras upp med heber.
I uppfostran war han Connoisseur.
Flickan, 5 år gammal, fick Dansör:
Han gaf henne sticklighet och seder.

Nu hon fick en egen toilette:
Började sen sticka och brodera,
Läste Swenska, men just ej så rått:
Fick Fransyska, sticklig på allt sätt;
Ulla Ulla kunde snart parlera.

Mamsell Ulla med en god natur,
Lärde Franska, wördnad för sin mamma,
Kände ömhet för hwart licet djur,
Tyckte mycket om ett ord: l'amour,
Och föraktade de otacksamma.

Pappa war med dottren mycket nöjd,
 Mamma, uti glädjen, gjorde feter.
 Och Fransiskan, uti huset dröjd,
 Gafs pension; njöt mycken annan fröjd;
 Prisades wid små högtidligheter.

Lilla Ulla gick mot 15 år,
 Men hon kände werlden af Romaner;
 Blommor wärre uti hennes spår,
 Blommor prydde lilla Ullas hår:
 Ingen Kärleksgod änn gjorde planer.

Uppå Børsen gafs en prägtig Bal:
 O, der blånkte Fröknar och Dragoner.
 Der försvunno alla gamla qwal.
 Liksom Herdar i en ängslig dal,
 Stodo likwål stumma två Baroner.

Det war Ulla, som beklad war,
 Gratien war en Zestre uti dansen.
 Tjust stod Mamma, tjust stod äfwen Far,
 Ullas blickar Ulla till sig drar,
 Hon med afunden fick segerkransen.

Två Baroner äro fåra ren,
 Känna afund, kurtisera redan.
 Ulla håpnar först, men icke sen,
 Ser på begge, tycker blott om en;
 Och den andre bortgår, följd af swedan.

En duell blef icke följd häraf:
 Dessa plumpa tider ha förswunnit,
 Då ett ewig bäddade wår graf;
 Nej, nu är man etikettens slaf,
 Och det Moralisten är, som wunnit.

Den Baron, som älskad war, hur säll!
 Han blef snart förtrogen utaf huset,
 Ty han låtsade tillbe Wamsell;
 Det han gjorde: Ulla och ett tjäll
 Blott han älskade — och flydde huset.

Älskarn, rik och utaf goda ton,
 Togs emot rätt artigt utaf Pappa:
 Mamma älskade conversation.
 Ulla endast älskade Baron,
 En Herkul, med sporrar, pshym och kappa.

Allt är harmoni två halfwa år.
 Sen af kreditorer Älskarn jagas.
 Gömskåle i Ullas rum han får,
 Men man hittar likwål på hans spår.
 Hur försträckligt! — allt för Ulla dagas.

Ulla honom ser på sina knän,
 Hon beswärs att alltid wara trogen.
 Ack! Baron nu skulle resa hån!
 Ulla hade läst Lafontaine,
 Och deß själ war lättrodd, god och mogen.

Som en Drams hietinna får hon war,
 Satte sig med sin Baron i Chåsen,
 Men hon inga ni per lemnat qwar;
 Mamma wåsnas; dundrar, blott gör Far.
 O, i huset hwilket grusligt wåsen!

Snart war Alfarn ifrån Björnar fri:
 Södertelge första natt påseras.
 Snart ses Grenna: snart man war uti
 Staden Malmö — der två dagar bli.
 Sedan öfwer sundet man boferas.

Na war Herrskapet i Köpenhamn.
 Ulas ögon börja tårar preßå;
 Na hon rodnar wid sin Faders namn,
 Ormar dwaldes uti nejets famn,
 Men hon war till hälften Baronessa.

Ulas ni per snart ej funnos mer,
 Snart war öfwenwål Baron förswunnen.
 Ulla sjuknar, Gud om döden ber,
 Men hon någon skänk åt dagen ger,
 Och till hälsan blifwer återwunnen.

Stackars Ulla! ack, hwad hjälpte wål
 Hennes Franska, dans och artigheter?
 Jo, hon kunde swälta blott ihjel,
 Hennes swaga nerwer, swaga själ
 Påskade blott för des Mammans fetter.

Nej, men Ulla tog dock sitt parti;
 På en Källare nu ses hon blänka;
 Här hon blifwer wan wid ralleri,
 Här hon blifwer artig mer och frei,
 Ty hon här ej plågas af att tänka.

Uppå Ullas kind sågs mången ros;
 Sig en stas för slickan åter krökte:
 Han war endast tretti år — derhos
 Öfwen Tyft och ett slags virtuos.
 Han båd' älskade och armen krökte.

Presten Paret snart wälsignade.
 Ulla nu fick heta Ulla Brummer.
 Wäl de gifta lefde enige,
 Ty herr Tyften starrblind war kanske:
 Och derjemte sänkt i dagligt slummer.

Ulla likwäl icke lycklig war,
 Hennes nåsduk jemt war full af tårar:
 Ledsnaden i följe brottet har:
 Ulla gerna såg en artig karl,
 Nej! en sådan Qwinna aldrig sårar.

Nu herr Brummer märkte någonting,
 Och sin Hustru wärdigt förebrådde.
 Hon föraktade sin wigselring,
 Wille endast löpa werlden kring.
 Hennes gamla qwal till allt förmådde.

Med en Engelsk Sjökapten hon för
 Sj till England, men till Danzig bara.
 Medan uppå skutan blir hon mor,
 Hennes pretention war icke stor:
 Hon två månår fick Kapteniska wara.

Snart af Johnson öfveraiswes hon:
 Stackars Ulla! nu hon fick att tänka.
 Men blott 20 år — och af en ton,
 Som förråder härkomst, ambition,
 Borde Odet henne lycka skänka.

Ulla ägde ock med Rönhet list.
 Hon för hela Staden Danzig sade,
 Att hon Enka war af en Artist.
 Nu på friare blef ingen brist,
 Hennes öden alla fängslat hade.

Ut af trettie tillbedjare
 Walde hon en gammal god Professor,
 Nik på gift och mynt — och älskandes
 Men hon war i alla fall kanske
 Mer behaglig än sin antecessor.

Hennes bröllop firades med ståt.
 Alla Skalder sjöngo parets lycka:
 (Ingen brudskrift war dock wård en plåt).
 Giorde ej Professorn dock en faute
 Att i famnen denna Angel trycka?

Snart blef Ulla tredje gången Mor.
 Gubben wardt så freytlig, — säg mot höjden,
 Feten (Christningen) blef mycket stor,
 Presten sade "Schreiber, fåra Bror,
 Driickom nu — och driickom bra i fröjden"!

Det är sant, man nog förtala kan;
 Men malisen lemnas i sitt wärde.
 Dock — en Militär man ofta fann,
 Hos den unga Fru — och kanske han . . .
 Men, ej störom pannan på den Lärde!

Men en händelse nu roa lär;
 Snillet Brummer nu till staden lände,
 För att lifwa den med en Concert.
 Han, som wån, till Schreiber bjuden är,
 De från barndomen hwarannan kände.

I Herr Schreibers hus han stiger nu,
 Heljar på sin gamla wån — och Gudar!
 Skriker högt: "se min sörrymda Fru!
 Väcker du mig åter? är det du?
 Hwilla tider! seder! hwilla Brudar!"

Som en bildstod synes Ulla stå.
 Hennes Man tror att hans wån är gasen;
 Säger artigt: "will bror Brummer gå!"
 Virtuosen swarar nu . . . nå, nå!
 Är du hennes Man, så wänta qwalen."

Nu, med lilla Schreiber wid sin barm,
 Rodnande, af ånger fölid och smärta,
 Flyktar Ulla; hon för lagens arm
 Afwen fruktade, nu war hon arm!
 Flyhende, hon medtog ock sitt hjerta.

Männe detta wäl förklarar kan?
 Så den Lärde frågar Virtuosen.
 Svar: hon är min hustru — jag deß man;
 Schreiber ger ett anskri: så för fan!
 Lugn han sade: giftig war den rosen.

Ulla många öden genomgår,
 Landar slutligen wid Londons stränder.
 I ett hus hon nu bekantskap får,
 Der ej nånsin fälldes någon tår,
 Der blött Nöjets Gud man offer sänder.

Uti detta hus fanns en Biljard,
 Kaffel-bord och Punch-bord om hwarandra.
 Ständig Gäst war der en Tragisk Bard.
 Här war Gudars nektar aldreig spard,
 Här man skapelsen ej kunde klandra.

Hvilket möte! Gud! O, himlars Gud!
 Här sin första Afstling Ulla finner.
 Ryftar, samntag, rop af maka, brud!
 Synden åter kläds i dygdens skrud,
 Och nu Ulla uppå ödet winner.

Ack, men af djens stund är snare förbi;
 Någån födes under det man njuter,
 Ullas ättling tår melankoli,
 Och han utan all ceremoni,
 Oförmodadt sig för pannan skjuter.

Af en Domare uti sitt bröst
 War han redan länge dömd till döden.
 Ingern tjd — och detta wilddjurs röst
 Öfvergick hans Ullas. Ingen tröst!
 Och han stöt med nöje sina öden.

Nya sår för Ulla! nya qual!
 A bion och synden hon fördömmar.
 Att bli säll ej gifwes mer ett wal,
 Hon ej mera dansar på en Bal,
 Hon ej mera glans och lycka drömmar.

Hon Föräldrarne nu åter ser,
 Guter tårar uti deras stöde.
 Fadren gråter, Modren gråter mer.
 Lilla Ulla under tårar ler,
 Lugnet dansar henne nu till möte.

I Guds hus nu Ulla ofta går.
 Låser häst den nyare Psalmisten.
 Sjunger jemt om redan läkta sår,
 Hon på Operan ock ofta går,
 Applauderar den och Machinisten.

Tiuge åtta år är Ulla nu,
 Och, som ryktet uti Staden säger,
 Bli' hon snart för tredje gången Fru.
 Giftas, giftas — det dock tröstar ju?
 Englandsöjen Hymen alltid äger.

Flygtig Ulla är och alltid war,
 Lättfinnet förderfwat hennes seder.
 Men en wåpig Mor — en narr till Far,
 Samlat olyckor kring hennes dar,
 Och från Dottren röfwat hennes heder.

Ej Fransyska, dans och smak och werld,
 Blott Religion, förnuft och dygder
 Låres unga sinnet! Omkanswård
 Bli' en retning ammad upp till fläd,
 Och en wanheder för sina bygder.

Sina Bedragare i Stockholm.

Herr * * * war en utswäfwande yngling: Genom hans oordentlighet hade hans sdräl drar blifwit fattiga. Han hade bedragit 3 flickor, wid Domstolen nekat för två sina reserfer, och en gång warit arresterad emedan han öfwerfallit brandwäkten. Dessutom war han så bekant på Stockholms Wärdshus som Fredman i listiden. Lycklig om han haft Fredmans stilla karakter och hans många wackra egenskaper! Herr * * * kunde råfna sina wänner till 7 a 800. Lycklig, om en af dessa warit honom werkligen tillgiffwen! Herr * * * hade ingenting lärt, om ej att drieka, swärja och kurtisera. Dessa wettenskaper hade wäl stundom sin stora nytta, men ofta tjenade till ingenting.

Han war en afron på Källaren Försäkrade Dårskapen, och hörde der ett par wälklådda personer tala om wårt sista olyckliga krig mot Ryßland. "En utaf dem berättade för den andre att Herr * * *, som några år wistats i Stockholm, hade haft en fastmö i Finland, som han mycket älskat och som nyligen dött. Fästmannen hade likwäl ännu ej fått tidning om denna sorgliga händelse; och de af hans wänner som kände den, wille ej berätta den för honom, emedan hwar och en fruktade, att han wid denna nyhet skulle förlora sina sinnens bruk. Stiekan hade varit fattig, men dygdig och skön; hennes fästman hade ofta stiekat henne pengar, och nu undrade han, hwarföre hans goda Charlöft ej swarade på hans bref. Han hade besluttit stieka henne 200 R:dr Banko, för att dermed åfwen understödia stiekans gamla mor, som blifwit aldeles utfattig under kriget: men han kunde ej aflända summan, innan han fick swar på sina sednare bref.

Allt detta hörde den widlystige ynglingen; stiekans namn nämndes ofta och staden der hon bodde. Herr * * * kände åfwen till denna stad, emedan han wistats der 3 månader hos en kusin, som der etablerat sig. Stiekan hade han åfwen då hört talas om, men han war obekant så wäl med henne som hennes fästman.

Herr * * * war denna tid utan pengar; Slottskansli-betsjenterne jagade honom; de sista 3 weckorna hade han bott i en windschammar, men de hittade äfwen dit; han hade dock lyckligt kommit undan dem, och bodde nu i staden på ett ställe, dit ej sjelfwa afgrundens spioner kunde hitta wägen.

Om dygden i behofwens stund glömmes sig, då är detta en swaghet, och dygden bör beklagas. Den som är wan att begå brott, och som ingått ett förbund med lasten, hwilket han beslutit blifwa ewigt trogen, den är wård assky; och denne är ett asskum som naturen utkastat, för att wisa menniskan lastens wederstygglighet.

Herr * * * hade ej hört denna berättelse till slut, innan den plan, att narra dessa 200 R:dr af den döda flickans fästman, föddes i hans hufwud. Han gick hem, och somnade med planen nästan uppgjord. Han wakenade tidigt; morgonen är tjenlig att få alla systemer i ordning; Herr * * * besannade detta, och efter några timmars förlopp lät han anmäla sig hos Herr * *, som varit fästman åt den döda flickan. Han inkommer, ger sig ett främmande namn, och säger sig wara från samma stad, han wiste att flickan har bott. Herr * * blef mycket glad, ty han wäntade nu äfwen bref med den resande, men denne hade ej något sådant. Man wist

införa det förefallna samtalet: A. får beräkna bedragaren, B. den bedragna.

Hr B. Min Herre lär då ha bref till mig ifrån Charlott?

Hr A. Nej! och jag är rätt ledsen deröfver.

Hr B. (anande) Hwad? är hon sjuk?

Hr A. Ja, hon är mycket sjuk, eller rättare, hon har varit det; men nu är hon på bättringsvägen.

Hr B. Jag har föreställt mig denna olycka, ty jag har på 2 månader ej erhållit något bref, fastän jag på denna tid skrifwit flera gånger. Men hwad sjukdom är det?

Hr A. Ah! han begyntes med sroskbränningar; (A wiste inte hwad namn han skulle ge den diktade sjukdomen; sluligen sade han att det war nerv-feber).

Hr B. Ja, nerv febern har äfwen detta år varit mycket gängbar i Stockholm. Men nu är Charlott på bättringsvägen? — —

Hr A. Ja! men andra eller tredje dagen som hon war uppe, råkte hon att slå kofhett watten öfwer höggra handen; ni kan föreställa er hennes smärta; hon går wäl uppe, men ännu på en 6 eller 8 weckor blir hon ej så bra i handen att hon kan skrifwa.

Hr B. blef mycket bedröfwad öfwer denna olyckliga händelse, men han tröstade sig

att

att flickan ej war så skadad, att det war far
ra för hennes lif. Han frågade Hr A. om
hwarjehanda, äfwen om gamla bekanta,
och denne lemnade så goda svar, att Hr B.
ej kunde fatta den minsta misstanke.

Hr A. Mamsell Charlott's mor är en
hedersgumma; hon har äfwen, sagtadt sin
ålder wisat, att moderkärleken är alltid lika
ung. Under hela Mamsell Charlotts sjukdom
har hon ej varit frän hennes säng; den go-
da gumman har ej troct det wara öfwer hen-
nes krafter, att waka hwarenda natt.

Hr B. Min Herre, ni sätter mig i
förtjusning. Jag har länge älskat den lilla
familjen, och jag skulle ej det minsta wärdera
lifwet, om jag ej hoppades, att en gång med
dem så lefwa förenad. Som jag hör att ni
är bekant med detta hus, så torde ni kanske
weta, om under flickans sjukdom modern satt
sig i någon skuld. Jag fruktar, att deras
tillgångar ej warit födra.

Hr A. Jag tror wäl, att Apoteks-rå-
ningen ej är så obetydlig — — och desutom
Läkaren. Jag hörde wäl Gumman, — —
inte Mamsell — — så der till hälften ytra
en önskan — — —

Hr B. Jag förstår, jag förstår — —
— min Herre, när ärnar ni resa?

Hr A. Jag ber om förlåtelse, att jag

ei varit här förr, men mina många göromål
ha upptagit dessa 8 dagarne — — — och
jag måste resa denna eftermiddag.

Hr B. Så mycket bättre: Ni tror då
att Fru — — —

Hr A. Läkaren är en obarmhertig men-
niska; jag lemnade henne 50 R:dr att der-
med godtgöra honom.

Hr B. Ni min Herre? Jag står då
hos er i förbindelse; denna summa vill jag
genast betala.

Hr A. Om jag får den nu eller om en
månad, så kan det vara ett och dessamma.
Men vill ni skicka något till Gumman, så
skulle jag vara mycket lycklig, att till henne
så öfverfemna — — —

Hr B. Jag tackar er rätt mycket; jag
skall genast skrifwa några rader till Charlott,
och skicka henne så mycket, att hon kan —
— behagar ni äta frukost hos mig min
Herre?

Hr A. emottog anbudet. Under det man
väntade på frukosten, skref den lättrogne Hr
A. till sin Charlott, som redan war i annan
werld. Detta bref war rörande; slutet lyd-
de så här: "Min goda Charlott, jag sänder
dig härhos 200 R:dr Banko, för att dermed
betala de skulder du kan ha gjort under din
sukdom. Herr A., som nu är så god och
äter frukost hos mig, skall jag sjelf betala de

50 R:dr han försträckt din mor, att dermed betala Läkaren. Om jag kunde sända dig denna warma kys! Gud!

Din ewigt trogne

Stockholm den

— — —

Hr B. förseglade brestwet, sedan han ej glömt att innesluta sedeln på 200 R:dr. Han öfwerlemnade det under många komplimenter åt Herr A., som sade sig wara mycket smickrad. Detsucom tog han upp 2:ne Tjugefemmor i Banko, och godtgjorde Herr A., som dersöre tackade. Strax derpå inkom frukosten, och uti godt Champagne drucko båda Herrarne brorstkål. Båda kände sig rätt lyckliga. Omfider rekommenderade sig brodern A., och den fromma brodern B. tryckte på honom wänskapens rena kys. Ödmjuka tjenare! lycklig resa!

Nu war Monsieur A. utkommen på gatan, och han gick så lätt som en Voltrigör. Han ställde kofan direkte hem. Han bodde bara 5 trappor upp; hans kammare war enkelt möblerad, en gammal trästol, ett bord på 2 fötter och en sjerbedels tålsång — (Himlen wet, hur han hwilade om nätterna) — se der den möblerade kammaren. Man kunde wäl afwen lägga till, att en rund glugg kallades fönster.

Man säger, att dygden och snillet wone
 ligtwis bo i små ohyggliga windskamrar;
 men jag påstår, att skälmar måste äfwen hållas
 la till goda med dylika koningsruin.

När Herr A. war inkommen, bröt han
 genast brefwet. "Min goda Mansfäll" — sade
 han för sig self, "i den werld du wistas,
 är ej sådant här mynt gångbart; jag wet liksom
 wäl hur det bör användas, och jag skall spara
 dig den mödan att bära det." Han såg
 förtjust på den stora sedeln. Den narren!
 ha, ha, ha! och dekutom 50 R:dr B:ko till
 mig! dumma människa! om Herr B. wetat
 med hwem han drack brorsål! — — —

Man gick i trapporna; A. lysnade: in
 om en sekund stodo 2:ne förkräckelsens andar
 inom dörren. "Wi ha er ändtligen i våra
 Elor, sade Slottskansli:betjenterna." Ödmjuka
 tjenare! mina Herrar, sade A. med en glad
 mine; se här 10 R:dr åt er hwardera, om
 ni will säga att ni ej få rätt på mig. Slotts-
 kansli betjenterna skrattade och togo emot, liksom
 wäl med det willkor, att A. ej skulle wisa
 sig ute om dagarne. De rekommenderade sig,
 och A hade ett tillfredsstädt hjerta.

Dagen derpå sick Herr B. ett bref med
 swarta kanter. Detta underrättade honom,
 att hans sälmö war dödd för 6 weckor sedan.
 Han trodde sig ha förlorat förståndet: han
 fickade ju pengar till henne förliden gårdag

— — men sorgbrevet, moderns egenhändig
 ga biljet — — han måste öfvertyga sig att
 Herr A. war en skålm; stackars Herr B. i
 ej pengarnes förlust, men förlusten af hans
 fästnad gjorde honom vansinnig. Annu är
 han ej bra, och han lär aldrig fullkomligt bli
 det. — Herr A. har redan bortswärmat sina
 250 R:dr; han har rymt, och lär nu tjena
 som matros på Engelska Stora Flottan.

Lovisa,

eller

den fordnä Skönheten.

(Satir, på en wacker melodi).

Lovisa! huru är det fatt?
Dig tiden redan börljat plundra.
Hwad har du nu för dyrbar skatt,
Hwad som förtjenar att beundra?
Ha, ha! min sköna, gör nu mer,
En hustru skuf, en fästmo galen!
Ah! hwad jag ser!
Du ännu ler!
Wäl! le, men sluta opp med balen!
Gråt sköna, gråt!
Gråt och förlåt
Den satans tiden, som ger qwalen.

Hwar är nu rosen på din kind?
Hwar dessa hwita wackra tänder?
Nej, ofskulds mö! ej mera blind,
En blick dig ynglingen nu sänder.
Wäl! särga dig! det fins karmin;
Och Tand-Doktorer äfwen finnas.
Sen tag en min
Af Poesin!
Helt wist din affigt då skall winnas.

Gif harmen lust —
 Ag allt förnutt,
 Som du hos Lafontaine kan minnas.

Men, vackra wån! en sanning dock!
 Du aldrig mera skall behaga —
 Blott längta — men förgåfves, och
 Med tåradt öga dig beklaga.
 I harmen spegeln mordslag gif —
 Han mördat dig — du bör dig hämma.

Ja, lif för lif!

Sen det uppskreif
 Bland det du will förtjenster nämna.
 Men apropos!

Hur skall det gå
 Med souvenir'n du will mig ämna?

Wet du, hwari det bör bestå?
 Jo, i ett stort wål bildadt hjerta,
 Som blott består af flera små,
 Och för ett hwart en smula smårta.
 Aek, gif Lovisa, det åt mig:
 Precis dig sjelf jag då ju äger.

Jag innerlig

Skall fröjda mig,

Ät skatten: jag upprigtigt säger,
 Ätt wänskapen
 Med ofkulden
 För mig ej större värde äger.

Kostar 8 ff. Banco.

